

Kondor Katalin: Harminc év után

2022 augusztus 08. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Szerényen jegyzem meg...

Nem tudom, miért jutott eszembe Vajda János csodálatos szerelmes verse, amikor a minap kezembe akadt egy sztárközgazdászunk írása, melyben arról tudósított bennünket, hogy Magyarországról több profit megy nyugatra, mint amennyi támogatásként visszajön. S így van ez bizony kirablásunk kezdete, azaz az 1990-es évek óta, amit egyébként rendszerváltásnak hívunk. „Mi hátra volt még, elkövetkezett.” – írja Harminc év után című csodaszép versében Vajda. Mi is ezt mondhatjuk. Ami kirablásunkból még hátra volt és van, az elkövetkezett és elkövetkezik minden bizonnyal a jövőben is. Persze, amiről írni akarok, annak semmi köze sincs a szerelemhez, legfeljebb a hazaszeretethez, hiszen akiben benne van ez az érzés, az éppoly lelki fájdalmat érez a hazáját érő bántások, igazságtalanságok, fenekedések miatt, mint a szerelmes ember, ha a kedvesét bántják. Azt a kedvest, aki „bájaiból méltatlan vadakra pazarol kincseket”, ki tudja, milyen parancsra.

Iparunk, gazdaságunk ellehetetlenít?i tehát jól dolgoztak az elmúlt harminc esztendőben, de f?képp az 1990. esztendő környékén. Amikor külföldi kézre játszottak át mindent, amit csak lehetett. Mily különös, ezekben a napokban éppen Ukrajnában folyik a ki tudja hányadik rablóhadjárat, amikor amerikaiak vásárolják fel az ukrán gabonaföldeket. Országvezet?k asszisztálásával. Éppúgy, mint nálunk harminc éve, csak itt, Magyarországon még Majdan meg háború sem kellett hozzá annak idején. A m?velt nyugatnak arra is volt és van is energiája, hogy olyan segít?ket találjon velejéig erkölcstelen és térfoglaló eszméinek terjesztésére és igazságosnak történ? beállítására, mint a mi köztársasági elnöknek is jelölt „hazatalálónk”, a sajtgyáros Róna Péter úr. Aki folyton zengi a nyugati politikusok és a nyugati politika dicséretét, s bírálja a jelenlegi kormányt, csak éppen azt nem érti az ember, hogy miért települt haza, ha „odaát” mindent jobban csinálnak? A sajtot is. Úgy tudom, erre a költ?i kérdésre még sosem válaszolt. Valószínű? azért, mert itt jól elboldogul. Mint azok, akik a rendszerváltásnak nevezett valami idején – ha külföldr?l jöttek – maximális el?nyben részesültek a privatizáció során. S így esett meg, hogy a magyar nép szegényedett, a külföldiek meg gazdagodtak. A mi b?rünkre. A bérek maradtak magyarok, a privatizátorok – többnyire külföldiek – meg tovább gazdagodtak. S még csak nem is ezek a jelenségek voltak a legbántóbbak. Hanem azok, melyek így, harminc esztendő távlatából is kinyitják azt a bizonyos bicskát a zsebünkben. Csak egy példa: közm?veink (áram- és gázszolgáltatás és -kereskedelem) m?ködtetésében is nagyarányú részesedést szereztek.

Emlékezzünk hát egy kicsit! „Harminc év után. Avagy Húsz év múlva.” (Kölcsönvéve Vajda két versének címét.) Idézzük fel, gátlástalan kirablóink milyen jelszavakkal, mondatokkal, figyelmeztetésekkel üzentek nekünk, magyaroknak, kijelölve, hogyan kell gondolkodnunk, mihez kell tartanunk magunkat. S teszik ezt mindmáig. Rossz tanácsokkal, s?t parancsokkal az úgynevezett rendszerváltás óta, tehát harminc éve tele van a padlás, s a kioktatásunk máig folyik. A jobb memóriájúak bizonyára sok történetre emlékezni fognak, sok kioktató prédikációra, melyeket fontos uniós emberek tanácsoltak, vagy éppen parancsolni próbáltak nekünk. Magán-feljegyzéseim csak kevés meg?rzött mondatot, ukázt, figyelmeztetést tartalmaznak, de nem törekszem teljességre, mert az regényhosszúságú kioktatás-gy?jteményt jelentene.

Nos, 2010. júliusának végén dühösen távozott az IMF és az EU küldöttsége Magyarországról, a magyar kormánnyal folytatott tárgyalásairól. Az új (Orbán-) kormány beleegyezését akarták megszerezni a további gátlástalan pénzszivattyúzáshoz. Nem sikerült. Akkoriban még a közösségi közlekedésünk reformját is saját receptjeik szerint óhajtották volna kier?szakolni. Valamint további „nadrágszík-összehúzást” javasoltak a kormánynak. 2011-ben az a sokak által naponta tapasztalt tény borzolta a kedélyeket, miszerint bebizonyosodott, hogy a külföldr?l idetelepült (ma is itt vannak) áruházláncok bizony sokkal silányabb termékeket árulnak – ugyanolyan csomagolásban –, mint a m?velt „nyugaton”. Jelzem, azóta sem sokkal javult a helyzet. Ugyancsak ebben az évben történt, hogy az Európai Parlament plenáris ülésén a magyar alaptörvényt támadták példátlan gy?lölettel teli vitában a szocialisták és a liberálisok. Szerényen jegyzem meg, hogy az alkotmány minden országnak belügye. Ez ?ket nem érdekelte. Ugyanezen az ülésen egy bizonyos Vivien Reding alapjogokért felel?s európai biztos felszólította Magyarországot, hogy állítsa le abortuszellenes kampányát, mert az sérti az anyák önrendelkezési jogát. 2012-ben még mindig azon csodálkoztunk, és ma is csodálkozunk, hogy a kilencvenes éveket teljesen behálózó olajsz?kítés b?ncselekménye és annak szöv?dményei vajon hány esztendőre teszik hiteltelenné a teljes rend?ri állományt. Mert igencsak bonyolult ügy lehet az, ami harminc év óta lényegében lezáratlan, mert egyik b?nügyb?l úgy n? ki a másik titokzatos és törvénytelen cselekedet, mint sziklarepedésb?l a f?.

Hogy mi minden sérti kirablóink és örökös bírálóink kényes ízlését, azt naponta olvashatjuk, hallhatjuk azóta is. Minden. Ha van sapka, ha nincs sapka. Ha nem adjuk nekik oda a megvásárolt gázunkat, ha nem akarunk

megfagyni. Ha van t?zjáték, ha nincs, ha van Kata, ha nincs. Harminc év gyakorlata és a nyugati kiképz?k szorgalma meghozta az eredményt. Harminc év rossz emlékeivel élünk, melyeknek köszönhet?en oda jutottunk, hogy országunkat a közgazdászok „külföldi tulajdonú országnak” nevezik. Joggal. S naponta érezhetjük, tapasztalhatjuk a „m?velt nyugat” – tisztelet a kivételnek – végtelen arroganciáját, bel- és külpolitikánkba való beavatkozási kísérleteit, kioktató stílusát. Naponta küzdünk honi hazaárulóinkkal is, akik jó pénzért Brüsszelben árulják a hazát, válogatott hazugságokat terjesztenek, s nekünk ezt t?rnünk kell, mert hazugságaiknak semmi következménye nincs, viszont nem is cáfoljuk érdemben ezeket, vagy csak nem ismerjük a cáfolatokat.

Harminckét évvel az úgynevezett rendszerváltozás és csaknem húsz évvel az Európai Unióhoz való csatlakozásunk után nyilván senki sem gondolta, hogy 2022-re háborúra ébredünk. Vagy ha igen, az biztosan a világelithez tartozik, azaz beavatott. S ezért hazudhat reggel, hazudhat este és még éjjel is. Meg is teszi. S valószínű? azt sem gondolta, hogy a világot nemzetközi politikai kalandorok irányítják majd, akiket megmagyarázhatatlan módon hagyunk garázdálkodni, akik vezetés helyett megvezetnek bennünket. Ugyanakkor, bár igazat kell adnunk az emlegetett közgazdásznak, aki külföldi tulajdonú országnak nevezte el Magyarországot, arra büszkék lehetünk, hogy álljuk a sarat a világkáoszban és er?sen ragaszkodunk nemzetünkhöz. Minden romboló kísérlet ellenére erkölcsileg és szellemileg elkezd?dött a talpra állásunk. S ebb?l ered?en az is sikerülhet, hogy soha többé ne legyünk külföldi tulajdonú ország.

S ha már különös módon Vajda János emlegetett verse készített e cikk megírására, hadd idézzem a költ? egy másik versét is ide. A Se földem se hazám cím?nek a záró sorait. „De a szegény, akinek nincs / Hazájánál kedvesebb kincs; / Ha elveszti s meg nem halna, / Hiszitek-e, hogy találna / Sírján kívül szebb hazára!?”

Nem hisszük. Mert nincs. Nekünk.

Kondor Katalin

A szerz? újságíró

www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
